

Un scor din tenis, care nu-i neapărat rezultatul final al unui set. E rezultatul întâlnirilor directe dintre sportiva din România și cea din Rusia. Până acum, Halep n-a câștigat niciodată în fața rusoaicei. A pierdut de șase ori.

O întrecere sportivă are mai totdeauna învingători și învinși. Nu e prima dată când subliniez faptul că o victorie românească în competiții internaționale e o bucurie pentru toți locuitorii țării. Înfrângerile sunt normale, dar le putem accepta. Adeversarul poate fi oricând mai bun!

Ceea ce e mai greu de acceptat este modul cum unii se laudă cu victoriile ce vor veni cu siguranță. Avem sportivi care sunt atât de siguri înainte de competiția la care urmează să participe, încât e greu să înțelegi cum de adversarii înfalniți de români nu abandonează înainte de a intra în teren... La ce se putea gândi cineva care citea declarația Simonei Halep înaintea meciului cu Șarapova?

„Am gânduri pozitive legate de acest meci. Am o șansă și știu cum să joc împotriva ei acum.”

Spunea jucătoarea de tenis din România. Gânduri pozitive avem și noi, (tele)spectatorii înaintea meciurilor domnișoarei Halep. Din nefericire, nu e prima dată când gândurile pozitive ale adversarelor ei sunt mai... pozitive decât gândurile sportivei care joacă tenis pentru ea, dar, vînd-nevînd, și pentru țara în care s-a născut. Nu faptul că rusoaica a câștigat e dranjant. În schimb, lauda cât se poate de clar exprimată înaintea confruntării ne cam pune pe gânduri.

Caut să găsesc o explicație a exprimării neclintite încrederi în sine care irumpe din declarația sportivei din România. Poate n-am înțeles eu/noi bine ce-a vrut să spună prin

„...știu cum să joc împotriva ei acum.”

Poate fi adevărul care mi-a scăpat la prima citire: a ști cum să joc împotriva adversarului, nu înseamnă neapărat că știi cum să-l învingi. Nu, știi doar cum să te lupți cu el ca victoria celui alt

să nu pară aflat de zdrobitoare. Simona nu spune că știe cum s-o învingă pe rusoaică. Spune doar că va ști cum să joace acum. „Acum” e un cuvânt nînsemnat la sfârșitul declarației care spune ceva care pare în afara logicii. Adică doar acum (devenit, între timp, „atunci”) a descoperit Simona Halep cum să lupte împotriva Șarapovei? Până la 5-0 la scorul disputelor directe, sportiva din România n-a știut cum s-o învingă pe rusoaică? Atunci la ce există o întreagă echipă în jurul ei? Ce face echipa, dacă nu poate îndruma competitorul din teren? Mai mult, ce caută în teren cineva care nu știe cum să lupte împotriva adversarului? Dacă a aflat abia acum cum trebuie luptat, rezultatul din teren infirmă că a învățat ceva din celelalte cinci înfălniri. Acum sunt șase...

Cu experiența meciurilor pierdute, chiar atunci cînd știi cum să joci, e ca la 6 din 49: nu câștigi, dar capeți o experiență din ce în ce mai mare (și inutilă). Împotriva oricărui tenisman din marea lume a celor mai buni în domeniu știe oricine cum să joace. A ști, nu înseamnă însă a putea... Poți sta în teren și să nu vezi nicio minge care trece pe lângă tine. Poți sta în teren și nicio minge trimisă de tine să nu treacă dincolo de fileu.

Poți să faci toate astea, pentru că a ști cum să joci nu înseamnă a ști cum să câștigi! Alții vorbesc mai puțin, dar rezultatele obținute înlocuiesc cuvintele care pot fi hazardate în anumite cazuri cînd șuvoiul lor iese, nestăpănit, înaintea întrecerii în sine...